

БЪЛГАРСКИ ПРИТЧИ.

(ИСТОРИЯ НА СЪБИРАНИЕТО ИМ).

На 1843, като излѣзохъ от Свѣщовското училище, прѣзъ лѣтото станях из първо частен учител в' кжщата на Цонча Казанджията, а три мѣсеца слѣд това услових се даскал в' Долня Махала. Тогавя бѣх на 16 години. Борбата между Гърцитѣ владици и Българитѣ патриоти беше в' възражданъето си. В' онова врѣме аз бѣх извадил една пѣсен за Гръцкитѣ владици в' Търново, именно за Панарета, бившии Търновскии Митрополит, и за наследника му Неофита. Пѣсен' та беше проста, в' бѣли стихове, по дух' а и размѣр' а на народнитѣ ни пѣсни ¹⁾; но като новост, тя са прѣписваше и ходеше от ръка на ръка между поборниците на Българщината които състояха в' онова врѣме от нѣколко души из най-долната класа граждани, повечето пришепци от селата, и нѣколко по-възрастни ученици които бѣха новообращени от Огца Неофита

¹⁾ До колкото помня, тя захващаше тъй:

„Прославяло са Търново
Със славни Гърци владици,
Нѣй си са много прослави
Със Панарета делия,
Делия, Дели-Вашня,
Луди'я Гръцки владица.
Като гидия ходеше,
Врана си коня ъздеше,
Окачен топуз носеше,
Селата обикаляше,
Съкак народъ дереше
И грѣшни пари береше.

Поповетѣ си ъздеше,
Груби им думи думаше:
Дѣ гиди старци, магарци!
А кметоветѣ псуваше,
Псуваше и ги биеше,
Калпацитѣ им хвърлеше
И толуми им думаше.
А ѣм се повеч' прослави
Наше велико Търново
Със Неофита мѣдри'я
Мѣдри'я и лукави'я и пр.